

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Aleny Krýlové a Mgr. Michaely Bejčkové v právní věci žalobců: **1) Ing. D. J., 2) Ing. arch. J. B.**, oba zast. JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D., advokátem se sídlem Slavíkova 1568/23, Praha 2, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, za účasti: **a) BaP oil s. r. o.**, se sídlem Nad Údolím 126/31, Praha 4, zast. JUDr. Milenou Hegenbartovou, advokátkou se sídlem Perlová 5, Praha 1, **b) Mgr. E. S., c) Společenství vlastníků bytů Údolní 1174/102, Praha 411 – Braník**, se sídlem Údolní 1174/102, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2013, čj. MHMP 371159/2013, sp. zn. S-MHMP 1055210/2011/OST/Fr,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru stavebního, ze dne 28. 5. 2013, čj. MHMP 371159/2013, sp. zn. S-MHMP 1055210/2011/OST/Fr, se r u š í a věc se žalovanému v r a c í k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení ve výši 27 093,80,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Ondřeje Tošnera, Ph.D., advokáta.**
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobci domáhají zrušení rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž žalovaný změnil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 4, odbor stavební, (dále také „stavební úřad“) ze dne 11. 8. 2011, čj. P4/082571/11/OST/FATU, kterým bylo vydáno rozhodnutí o umístění stavby „Bytový dům – Údolní“, včetně přípojek a předložek inženýrských sítí pro tuto stavbu a úprav komunikace.

Žalobci v žalobě uvádějí, že napadené rozhodnutí je vydáno v rozporu se zákonem a dalšími právními předpisy, a to z následujících důvodů:

1. Územní rozhodnutí bylo vyhotoveno osobou vyloučenou z rozhodování. O důvodnosti námitky podjatosti je třeba dle § 14 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“) vydat usnesení; nelze o ní rozhodovat ve výroku či odůvodnění meritorního rozhodnutí, neboť to nelze vydat do doby, než bude o námitce podjatosti rozhodnuto. Vypořádání námitky podjatosti bylo provedeno formou sdělení, přestože je nutno rozhodnout usnesením. Sdělení však není usnesením ani dle své formy, ani dle obsahu, jelikož v něm chybí vůle rozhodnout (ve sdělení je vyjádřeno, že se o vznesené námitce podjatosti rozhodovat nebude) a také proto, že se v něm o podjaté osobě Ing. arch. L. F. vůbec nehovoří. Nelze akceptovat tvrzení žalovaného, že z námitky není zřejmé, vůči kterým osobám směřuje, neboť námitka směřovala vůči všem pracovníkům správního orgánu I. stupně a je tedy dostatečně konkrétní. Podle judikatury Městského soudu v Praze měl správní orgán žalobce vyzvat k doplnění, měl-li za to, že námitka není konkrétní. Skutečnost, že žalovaný rozhodl o odvolání, aniž by bylo rozhodnuto o námitce podjatosti, je závažným porušením práva na spravedlivý proces.

2. Stavba není v souladu s územně plánovací dokumentací. Dle změny Z 1000 územního plánu se jedná o území stabilizované, v němž je možné pouze zachování, dotvoření a rehabilitace stávající urbanistické struktury bez možnosti další rozsáhlé činnosti; předmětnou stavbu však nelze označit za nic z výše uvedeného, a je tedy nepřípustná. Stavební úřad se zabýval vývojem dané lokality, který není pro posouzení souladu s územním plánem podstatný, a opomíjí rozpor stavby se stávající prostorovou a hmotovou charakteristikou území, a to s ohledem na nadměrný objem stavby a umístění v blízkosti sousední stavby. Stavba nerespektuje hmotové uspořádání stávajících bytových domů, neboť je téměř o třetinu větší zastavěnou plochou, přestože má stejnou výšku. Stavba se dále vymyká nízkopodlažní zástavbě na druhé straně ulice. Stavební úřad nezkoumal vztah této stavby k zástavbě lokality rodinnými domy, jelikož za vhodnou reakci na sousedství rodinných domů nelze označit umístění 14podlažní stavby. Stavební úřad se nezabýval ani odstupem stavby od sousedního domu, které je jen cca 7 m; na tom nic nezmění ani to, že stavba je u tohoto domu nižší. Stavba vytváří cizorodý prvek a narušuje urbanistickou strukturu sousedních rodinných domů i výškových budov. Stavební úřad uvedl, že pojem „rozsáhlá stavba“ nelze aplikovat na jednu budovu, aniž by ozřejmil, jak k danému závěru dospěl. Takovým výkladem by mohlo docházet k obcházení zákazu rozsáhlé stavební činnosti. Stavba je z hlediska funkčního využití v území stavbou výjimečně přípustnou, pro její umístění však nejsou dány žádné důvody, což potvrdilo i hl. m. Praha ve svém vyjádření. Jen těžko lze souhlasit s tvrzením stavebního úřadu, že stavba v maximální možné míře řeší ozelenění pozemku stavby, když je v zásadě celý stavební pozemek zastavěn; plocha zeleně činí pouhých 7,6 %. Rozhodnutí stavebního úřadu i žalobou napadené rozhodnutí jsou v rozporu s § 50 odst. 3 a 4, § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu a dále s § 90 písm. a) a b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „stavební zákon“).

3. Nejsou splněny minimální odstupové vzdálenosti umísťované stavby od okolních staveb. Není splněn požadavek uvedený v čl. 8 odst. 2 obecně závazné vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, (dále jen „vyhláška“), dle kterého musí být odstup staveb, u nichž jsou v některé z protilehlých stěn sousedících staveb okna obytných místností, roven alespoň výšce vyšší z protilehlých stěn; odstup od stavby č. p. 548 činí cca 33 m, ačkoli výška činí cca 44 m a odstup od stavby č. p. 554 činí cca 30 m, ačkoli výška činí 44 m. Ve vztahu k odstupu od stavby č. p. 548 žalovaný uvedl, že stěna je vysoká 33,9 m; toto nicméně nevyplývá z dokumentace. Z územního

rozhodnutí vyplývá že, kóta $\pm 0,000$ je ve výšce 268,35 m. n. m., hrana terasy ve 14. patře je ve výšce 312,05 m. n. m., tj. rozdíl činí 43,7 m. Severní stěnu je třeba posuzovat jako celek, byť je členěna tak, že protilehlá část této stěny může mít jinou výšku, neboť protilehlé jsou i ty stěny, které jsou vůči sobě posunuty. Je tedy třeba změřit výšku protilehlé stěny v nejvyšším místě. Odstupem od stavby č. p. 554 se žalovaný nezabýval. Rozhodnutí o umístění stavby bylo mimo jiné vydáno v rozporu s § 90 písm. c) stavebního zákona.

4. Nejsou nesplněny obecné požadavky na vzájemné odstupy staveb. Stavba neodpovídá požadavkům na architektonicko urbanistické začlenění do území. Konkrétně namítají porušení čl. 8 odst. 1 vyhlášky z důvodu nedostatečné odstupové vzdálenosti od domu č. p. 1174, která činí jen 7 m, ačkoli měla být stavba umístěna tak, aby prostory mezi oběma vysokými a objemnými stavbami nebyly stísněné. Uvedené stavby sice nejsou protilehlé svými stěnami, ale je nutno vycházet ze smyslu a účelu vyhlášky, a považovat tak za rozporné, když vzdálenost mezi stavbami není rovna alespoň výšce vyšší z protilehlých stěn. Z hlediska urbanistického, architektonického a hlediska zachování pohody bydlení nemůže být přípustné, aby stavby bytových domů o 14 a 5 nadzemních podlažích byly od sebe vzdáleny jen 7 m. Žalovaný k tomuto pouze zcela nepřekoumatelně uvedl, že nebyly zjištěny skutečnosti, které by byly v rozporu s požadavky uvedenými v čl. 8 odst. 1 vyhlášky, ač je nepochybné, že prostor mezi stavbami je v porovnání s okolní zástavbou menší. V této souvislosti poukazují na judikaturu zabývající se řádným vypořádáním námitek a namítají porušení § 89 odst. 2 správního řádu.

5. Stavba nerespektuje charakter a strukturu okolní zástavby a požadavky na zachování pohody bydlení, kvality prostředí a hodnoty území. Bylo opomenuto ustanovení § 76 odst. 2 stavebního zákona, neboť stavba nerespektuje zájmy vlastníků sousedních pozemků a staveb. Stavba naruší pohodu bydlení a způsobí zhoršení životních podmínek. Narušení pohody bydlení není vázáno pouze na splnění limitů stanovených právními předpisy, ale je nutno jej zkoumat vždy vzhledem ke konkrétním podmínkám v místě. Žalobci dále odkázali na obsah pojmu pohoda bydlení, který vymezil Nejvyšší správní soud, a konstatovali, že většina složek pohody bydlení bude umístěním stavby negativně dotčena – dojde k navýšení hlukové a emisní zátěže, zhoršení světelných podmínek atp. Stavba kombinuje velkou výšku, rozložitou hmotu a malý odstup od sousedního domu, což je zcela nepřípustné. Není pravdivé tvrzení, že stavba nemůže mít odpovídající podíl zeleně vzhledem ke své poloze, neboť okolní bytové domy jsou obklopeny veřejnými komunikacemi ze dvou, popř. ze tří stran, a přesto si zachovávají vysoké procento zeleně. Zcela nepravdivé je tvrzení, že vyhláška č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, nemá na území hl. m. Prahy platnost, poněvadž vyhláška je obecný právní předpis platný na celém území České republiky. Stavební úřad neprovedl přezkum souladu návrhu na umístění stavby s požadavky vyhlášky č. 501/2006 Sb., a jeho závěr o přípustnosti umístění stavby proto nemůže obstát. Žalovaný konstatoval, že se v lokalitě nacházejí čtyři výškově srovnatelné budovy a o výškové vybočení se tedy nejedná; žalobci však poukazují na to, že nelze opomenout nižší zástavbu. Žalobci odkazují také na přístup žalovaného, kdy ve vztahu k nedalekému místu zaujal postoj, že panelové domy jsou s ohledem na okolní zástavbu urbanistickým a architektonickým excesem minulých let; jedním z důvodů zamítnutí umístění stavby tehdy bylo, že stavba byla srovnatelná pouze s panelovými domy a nereagovala na výškovou hladinu okolní zástavby. Když žalovaný sám konstatoval, že stavba na protější rodinné domy nereaguje, pak nemohl umístění stavby potvrdit, neboť je to ve vzájemném protikladu s požadavky právních předpisů. Stavba je navržena v rozporu s čl. 4 odst. 1, čl. 8 odst. 1, čl. 13 odst. 1 a čl. 22 odst. 1 vyhlášky a § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., a nelze ji tak umístit.

6. Do území již nadlimitně hlukem zatíženého nelze umístit další zdroj hluku. Zvýšením hluku dojde v dané lokalitě k narušení životního prostředí i pohody bydlení.

V místě je již nyní překročeno únosné zatížení území dle § 17 zákona č. 17/1992 Sb., o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o životním prostředí“), neboť je překročena přípustná míra zatěžování hlukem stanovená hlukovými limity, které jsou přitom stanoveny jako nepřekročitelné. Umísťovaná stavba by stávající stav ještě zhoršila, a to odrazem hluku od její fasády a nárůstem počtu automobilů uživatelů stavby. Judikatura potvrzuje, že není rozhodné, jak vysoký bude přírůstek hlukové zátěže v souvislosti s umísťovanou stavbou; rozhodné je, že se o nárůst bude jednat, což je však v území nadlimitně zatíženém nepřipustné. Ministerstvo zdravotnictví vydalo dne 28. 3. 2012 nesouhlasné stanovisko, které je pro stavební úřad i žalovaného závazné. Na tom nic nezmění ani vyjádření ministerstva zdravotnictví ze dne 8. 4. 2013, neboť bylo vydáno mimo správní řízení, nejedná se o potvrzení závazného stanoviska Hygienické stanice hl. m. Prahy (dále jen „hygienická stanice“), ale jednalo se o neformální vyřízení podnětu k provedení přezkumného řízení. Ministerstvo se snažilo navýšit hlukové limity tvrzením, že se jedná o dostavbu centra obce (místní části), aby bylo možno použít korekci pro starou hlukovou zátěž; v místě se však žádné centrum nenachází. Názor žalovaného, že se nebude zabývat námitkami týkajícími se odborných závěrů dotčených orgánů, je nesprávný. Žalobci žádají soud, aby přezkoumal závazné podklady napadeného rozhodnutí, a to závazné stanovisko hygienické stanice a vyjádření ministerstva zdravotnictví ze dne 8. 4. 2013; mají za to, že jsou nezákonná, neboť vyslovily se stavbou souhlas, ačkoli by stavba přitížila již nadlimitnímu zatížení území z hlediska ochrany veřejného zdraví – ochraně před hlukem. Nemůže obstát tvrzení, že realizací stavby s 64 parkovacími stáními nedojde k nárůstu hluku, jelikož dojde k navýšení počtu aut. Stanovisko hygienické stanice navíc vychází z chybného předpokladu použití korekce dle přílohy č. 3 část A poznámka č. 4) nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, přičemž se nejedná o umístění dostavby center obcí a jejich historických částí. O centru města je možno ve vztahu k městské části Praha 4 hovořit o lokalitě kolem nám. Bratří Synků, příp. o okolí Budějovické ulice, ale nikoliv o okrajové části sídliště.

7. Dokumentaci pro umístění stavby je dle žalobců nedostatečná. V dokumentaci nejsou okótovány vzdálenosti od okolních staveb; nebylo tedy možno posoudit vliv na okolní zástavbu a stavební úřad nemohl rozhodnout na základě zjištěného skutkového stavu. Správní orgány odkázaly na výkresy s odstupovými vzdálenostmi, avšak v dokumentaci uvedená kóta odstupů staveb nesplňuje požadavky dle čl. 8 odst. 9 vyhlášky, poněvadž není měřena na nejkratší spojnici daných staveb – tou totiž není kolmice na severní fasádu domu č. p. 1174, ale šikmá spojnice SV rohu rizalitu domu a JZ rohu umísťované stavby. Dokumentace navíc nesplňuje požadavek přílohy č. 4 bod D písm. b) vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení, veřejnoprávní smlouvy a územního opatření, neboť není předložena situace stavby se zákresem odstupů odhranič pozemku a od sousedních budov. Územní rozhodnutí tak bylo vydáno v rozporu s § 86 odst. 2 písm. d) a odst. 6 stavebního zákona.

Žalobci tedy byli zkráceni na svých právech nezákonným postupem správního orgánu, tj. tím, že se žalovaný řádně nevypořádal s vytýkanými vadami rozhodnutí stavebního úřadu, což mělo za následek vydání nezákonného rozhodnutí. Dále byli žalobci zkráceni na svých vlastnických právech k bytům v budově č. p. 1174. Stavbou jsou dotčena jejich práva k nemovitostem, zejména narušením pohody bydlení, zhoršením světelných podmínek a životního prostředí.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvádí, že ve věci námitky podjatosti vydala vedoucí stavebního úřadu sdělení podle části čtvrté správního řádu. Stavba byla umístěna v souladu s územním plánem sídelního útvaru hl. m. Prahy, přičemž tento soulad je odůvodněn v napadeném rozhodnutí. Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil odstupové vzdálenosti od okolních staveb tak, že to neodporuje čl. 8 odst. 2 vyhlášky. Dále uvádí, že

nebyly zjištěny žádné objektivní skutečnosti, které by prokazovaly rozpor s čl. 8 odst. 1 vyhlášky. Stavba byla umístěna do prostoru stávajících panelových domů, se zástavbou rodinných domů urbanisticky nekoresponduje, nebyl však zjištěn žádný právní nebo věcný důvod, který by umístění stavby bránil. Posouzení problematiky hlukové zátěže přísluší hygienické stanici a ministerstvu zdravotnictví. Ministerstvo nejprve souhlasné stanovisko hygienické stanice změnilo na nesouhlasné, následně bylo doloženo nové souhlasné stanovisko hygienické stanice, které bylo ministerstvem potvrzeno. Žalovaný není příslušný k přezkoumání zákonnosti či věcné správnosti uvedených stanovisek. Dokumentace byla v odvolacím řízení doplněna s tím, že zjištěné nedostatky byly odstraněny a účastníci byli s jejím obsahem seznámeni. Odměřením odstupových protilehlých stěn staveb, postupem dle čl. 8 odst. 9 vyhlášky, vyplývá, že stanovené vzdálenosti dle čl. 8 odst. 2 vyhlášky jsou splněny. Žalovaný proto navrhuje soudu, aby žalobu zamítl.

Osoba zúčastněná na řízení, společnost BaP oil s. r. o., ve vyjádření k podané žalobě vyslovuje pochybnosti nad žalobní legitimací žalobců, jelikož dle jejího názoru žalobci neuvedli konkrétní procesní práva, která byla nebo mohla být porušena. Uvádí, že žaloba neobsahuje jasný popis žalobních bodů, na více místech v různých žalobních bodech žalobci opakuji svá tvrzení, aniž by vzali v úvahu, že se s nimi již správní orgány vypořádaly; vyvolávají dojem, že stav je horší než ve skutečnosti je, citované pasáže z rozhodnutí vytrhávají z kontextu. Žalovaný se vypořádal s namítanou podjatostí paní Ing. arch. L. F., která vydala rozhodnutí o umístění stavby. Případně nesprávný postup stavebního úřadu, spočívající ve vydání sdělení namísto usnesení, nemohl mít vliv na výsledek posouzení předmětu řízení. Správní orgány obhájily svůj závěr, že se nejedná o rozsáhlou stavební činnost, neboť se jedná o solitérní objekt, který odpovídá stávající zástavbě. Při posuzování výjimečné přípustnosti se stavební úřad opřel o souhlasné stanovisko městské části Praha 4 a vyjádření Magistrátu hl. m. Prahy, odboru územního plánu. Napadeným rozhodnutím byly změněny podmínky územního rozhodnutí s ohledem na zvýšení odstavu stavby od okolních budov. Výpočet pro stanovení minimální odstupové vzdálenosti dle čl. 8 odst. 2 vyhlášky (tj. že odstup staveb musí být roven alespoň výšce vyšší z protilehlých stěn) se nepoužije, poněvadž žádná ze stran stavby není protilehlá k domu č. p. 1174. Vzdálenost v nejbližším styčném bodě stavby a domu č. p. 1174 činí 7 m, což není v rozporu s vyhláškou; navíc se tato vzdálenost vyskytuje pouze v jednom bodě, a to od římsy v 2. NP, v ostatních směrech je odstup větší. Ustanovení čl. 8 odst. 2 vyhlášky stanoví podmínky minimálního odstavu mezi budovami především s ohledem na dostatečné oslunění obytných místností, což v daném případě není relevantní, jelikož stavba domu č. p. 1174 nestíní. Všechna hlediska – urbanistické, architektonické, životního prostředí, hygienické, požadavku na denní osvětlení a oslunění, na zachování pohody bydlení atp., byla stavebním úřadem posouzena v rámci souladu s požadavky dle vyhlášky v územním řízení. Žalobci neuvádějí, v čem konkrétně má záměr mít vliv na jejich pohodu bydlení. Dle osoby zúčastněné na řízení bude mít umístění záměru pozitivní vliv na pohodu bydlení žalobců – území bude revitalizováno, stavba přinese do okolí solventní obyvatele i nové služby. Pokud jde o tvrzení žalobců o překročení hodnot hluku, v přezkumu závazného stanoviska ministerstva zdravotnictví ze dne 8. 4. 2013 je uvedeno, že v chráněném venkovním prostoru stavby č. p. 1174 jsou splněny hygienické limity. Hygienická stanice a ministerstvo zdravotnictví původně vycházelo z chybných předpokladů (nesprávné zařazení silnice Vavřenova a Údolní jako místní komunikace III. třídy). Následně byla silnice zařazena mezi komunikace II. třídy, čímž byla ve smyslu přílohy č. 3 nařízení vlády č. 272/2011 Sb. použita korekce k hodnotám hluku +10 dB. Následně vydala hygienická stanice souhlasné podmíněné stanovisko, které bylo potvrzeno ministerstvem zdravotnictví. Na obsah potvrzení nemá vliv skutečnost, že je nazváno jako přezkum závazného stanoviska, neboť bylo vydáno na základě řádného postupu dle § 149

odst. 4 správního řádu a z jeho obsahu je zřejmé, že ministerstvo stanovisko přezkoumalo a jeho obsah potvrdilo.

V replice k vyjádření žalovaného žalobci uvádí, že neobsahuje nic, co by vyvracelo důvodnost žaloby, a opakuje argumenty uvedené v žalobě. V replice k vyjádření osoby zúčastněné na řízení žalobci uvádí tytéž argumenty jako v žalobě.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti:

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo vydáno rozhodnutí o umístění stavby nazvané „Bytový dům – Údolní“ na pozemcích 2612/62 a 2612/216 v katastrálním území Braník při ulicích Údolní a Vavřenova v Praze 4, včetně přípojek a přeložek inženýrských sítí a úpravy komunikace ulice Údolní pro záliv stávající autobusové zastávky. Stavební úřad současně stanovil základní podmínky pro umístění stavby a zamítl námitky účastníků řízení.

Stavební úřad ve svém rozhodnutí vedl, že urbanistické i architektonické řešení stavby vhodným způsobem reaguje na strukturu stávající zástavby, jelikož zástavba věžových domů je kompozičně neuzavřená; navrhovaná stavba hmotově dotváří prostor křižovatky a reaguje na sousední zástavbu rodinných domů. Pohoda bydlení, která představuje souhrn vlivů na bydlení zahrnující intenzitu hluku, čistotu ovzduší, denní osvětlení a proslunění a kvalitu zeleně v okolí staveb, nebude narušena, neboť k žádosti byla doložena souhlasná stanoviska dotčených orgánů ohledně hluku a ochrany životního prostředí a studie týkající se vlivu na osvětlení a proslunění. Vzhledem k poloze záměru na nároží křižovatky nelze dodržet plochu zeleně obvyklou u sousedních staveb, nicméně toto bude vyváženo návazností na veřejnou plochu zeleně, navíc návrh obsahuje řešení výsadby alejí na severní, jižní a východní straně objektu. Navrhovaná stavba tedy splňuje ustanovení čl. 4 odst. 1, čl. 13 odst. 1 vyhlášky. Stavba splňuje požadavky ustanovení § 8 odst. 1 vyhlášky, neboť vzájemné odstupy staveb splňují požadavky urbanistické i architektonické, i požadavky na zachování pohody bydlení. Čl. 22 odst. 1 vyhlášky je také naplněn, jelikož k návrhu byla doložena souhlasná stanoviska dotčených orgánů, které posuzují záměr z hlediska ochrany veřejného zdraví, požární ochrany a ochrany životního prostředí. Vyhláška č. 501/2006 Sb., nemá na území hl. m. Prahy platnost.

K tvrzenému nesouladu stavby s územně plánovací dokumentací stavební úřad uvedl, že stavba dotváří urbanistickou strukturu území a svým objemem nepřesahuje objem sousedních věžových domů. Záměr na stavbu bytového domu byl upraven tak, že vzájemný odstup stavby a domu č. p. 1174 splňuje požadavky dle čl. 8 odst. 2 vyhlášky, tj. odpadl důvod pro povolení výjimky. K námitce, že v projektu dokumentace není uvedeno, odkud jsou měřeny odstupové vzdálenosti, stavební úřad uvedl, že v dokumentaci jsou založeny situační výkresy se zakreslením vzájemných odstupů od staveb, včetně kót. Námitku týkající se zvýšení hluku v dané lokalitě stavební úřad zamítl, neboť byla k žádosti doložena hluková studie, dle níž nedojde ke zhoršení stavu hlukové zátěže. Výjimku tvoří jen referenční body 1 a 2, kde by se hluková zátěž ve dne zvýšila o 0,2 dB, což však nepředstavuje překročení požadovaných limitních hodnot. K záměru bylo v tomto ohledu doloženo souhlasné stanovisko dotčeného orgánu – hygienické stanice.

Stavební úřad dále uvedl, že starosta městské části Praha 4 usnesením rozhodl, že tajemník úřadu není vyloučen z úkonů územního řízení. Tajemník dále usnesením rozhodl, že z úkonů ve věci územního řízení není vyloučena ani vedoucí odboru stavebního, která následně vydala ve věci námitek podjatosti sdělení, v němž uvedla, že dospěla k závěru, že nejsou splněny zákonem stanovené požadavky dle § 14 odst. 1 správního řádu a že neexistují věrohodná a konkrétní tvrzení zakládající stav podjatosti.

K námitce, že žadatel nesplnil podmínku v čl. 8 odst. 2 vyhlášky, a tedy požadavek na udělení výjimky stále trvá, stavební úřad uvedl, že vzájemný odstup jižního průčelí navrhované stavby a předsazených balkónů východního průčelí domu č. p. 1174 se neposuzuje, jelikož se tyto balkóny nenachází ve stěně protilehlé proti jižnímu průčelí.

Ohledně námítky o nedostatečné předložené dokumentaci stavební úřad konstatoval, že k návrhu byly přiloženy výkresy, v nichž je posouzen vzájemný odstup stavby od staveb sousedních. Stavební úřad nerozhodoval o oznámení o doložení objemové studie, jelikož ji nepovažuje jako námitku směřující proti vydání územního rozhodnutí.

Součástí správního spisu je i doplněná projektová dokumentace z ledna 2012.

Žalobou napadeným rozhodnutím změnil žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že změnil text podmínek č. 3 písm. d) až h); v ostatním rozhodnutí potvrdil.

K námitce podjatosti žalovaný uvedl, že sdělení vedoucí stavebního úřadu bylo věcně správné, leč formálně vadné. Ze správního spisu ani z podání účastníků nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by svědčily podezření z podjatosti paní F. Pouhý nedostatek formy tak nemůže způsobit nezákonnost výsledku posouzení této otázky ani nezákonnost přezkoumávaného rozhodnutí. Uvedenou námitku žalovaný posoudil jako účelovou. Nebylo zjištěno, že by paní F. byla osobně angažována v předmětu řízení, že by stranila některému z účastníků. Jestliže zákonem o obcích a zákonem o hlavním městě Praze je stanoveno, že státní správa je vykonávána formou přenesené působnosti osobami pracovně právně zařazenými pod samosprávní celky, nelze působnost samosprávného celku (prodej nemovitosti) označovat za důvod podjatosti při výkonu přenesené působnosti (územní řízení). Pouze objektivně existující vztah úřední osoby k věcem či osobám spojený se straněním deklaruje podjatost, přičemž takový stav zjištěn nebyl.

K námitce o nesouladu umísťované stavby s územně plánovací dokumentací žalovaný konstatuje, že „rozsáhlá stavba“ odpovídá souboru staveb a vztahuje se k větším umísťovacím kapacitám. Tento pojem nelze aplikovat na jedinou budovu, byť by měla značnou výšku nebo nezvyklé půdorysné parametry. Stavba svou výškou v dané lokalitě nevybočuje. Území není urbanizováno tak, že by vyžadovalo výškově neutrální přechod, neboť již za stávající situace existuje ostrá hrana mezi výškovými budovami a rodinnými domy.

Dále žalovaný uvedl, že je třeba rozlišovat problém umístění další výškové budovy v lokalitě od dílčích otázek ne příliš zdařilého odůvodnění územního rozhodnutí. Žalovaný však dospěl k závěru, že nebyl zjištěn důvod, který by deklarovanému záměru bránil.

K námitce, v níž je odkazováno na nesouhlasné stanovisko Útvaru rozvoje hl. m. Prahy s umístěním záměru, žalovaný dodal, že postup při umísťování výjimečně přípustné stavby je uveden v příloze C odůvodnění opatření obecné povahy č. 6/2009, kde je uvedeno, že stavební úřad si má vyžádat stanovisko útvaru rozvoje a městské části. V praxi se však připouští, aby si výjimečnou přípustnost stavby posoudil stavební úřad sám.

Ohledně tvrzených nedostatečných odstupových vzdáleností vůči stavbě č. p. 548 a 554 žalovaný konstatoval, že stavební úřad v tomto pouze odkázal na výkresy předložené v řízení. Žalovaný k tomu doplnil, že v obsahu výkresů 33 – 36 řeší projektant stavby odstupy tak, že sklápí jednotlivé pruhy průčelí, což není správně, neboť dle čl. 8 odst. 2 vyhlášky je pro měření odstupové vzdálenosti relevantní výška protilehlé stěny jako celku. V průběhu odvolacího řízení žadatel upravil dokumentaci stavby tak, že odstup protilehlých stěn splňuje požadavky vyhlášky. Z doplněné dokumentace vyplývá, že stěna navrhované stavby protilehlá ke stěně rodinného domu č. p. 548 je vysoká 33,9 m a je v odstupové vzdálenosti 33,9 m. Požadavky ustanovení čl. 8 odst. 2 vyhlášky nelze ve vztahu k domu č. p. 1174 aplikovat, jelikož stěny uvedených staveb nejsou protilehlé.

Dle žalovaného se o výškové vybočení se v daném případě nejedná, neboť v okolí se nacházejí čtyři srovnatelné výškové budovy. Je však nutno přisvědčit tomu, že navrhovaný záměr je na hranici přijatelnosti – blok A s dodatkem B není bodovým, ani deskovým domem, není ani jasně čitelným typem stavby, oproti jednoduše artikulované okolní zástavbě. Jedná se však o nepodstatné podrobnosti, které nejsou vyhláškou sledovány.

K odvolací námitce nedostatečnosti dokumentace pro územní řízení, neboť nejsou okótovány odstupy mezi objekty a nejsou zakresleny balkóny na východní straně domu č. p. 1174, žalovaný uvedl, že řádné okótování je součástí doplněné dokumentace, se kterou se žalobci měli možnost seznámit. Ohledně nezakreslení balkónů žalovaný dodal, že není pro posouzení věci relevantní, jelikož se nejedná o protilehlou stěnu domu a balkón není stěna.

K námitkám směřujícím proti závěrům dotčených orgánů, žalovaný uvedl, že je dle § 149 odst. 4 správního řádu předložil k posouzení jejich nadřízeným správním orgánům. Stanovisko úřadu městské části bylo opatřením Magistrátu hl. m. Prahy potvrzeno v celém rozsahu. Souhlasné závazné stanovisko hygienické stanice ze dne 7. 1. 2013 bylo potvrzeno ministerstvem zdravotnictví. Vyjádření ministerstva ke stanovisku hygienické stanice nemůže představovat výsledek přezkumu, neboť žalovaný výslovně požádal o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska dle § 149 odst. 4 správního řádu a přezkumné řízení je možné vztáhnout pouze na pravomocná rozhodnutí.

Vady přezkoumávaného rozhodnutí, zejména pochybnosti o splnění požadavku čl. 8 odst. 2 vyhlášky, byly odstraněny doplněním nové části dokumentace k územnímu řízení, jímž došlo k redukci výšky stěny navrhované stavby protilehlé ke stěnám rodinných domů. Na základě této skutečnosti změnil žalovaný územní rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že nebyly zjištěny vady, které by odůvodňovaly zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, v ostatním rozhodnutí potvrdil.

Soud nejprve k otázce aktivní legitimace žalobců k podání žaloby konstatuje, že každý ze žalobců je vlastníkem bytové jednotky v domě čp. 1174 stojícím na pozemku p.č. 2612/206 v k.ú. Braník a spoluvlastníkem nebytových prostor v tomto domě a spoluvlastníkem tohoto pozemku. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobou napadeným rozhodnutím umístěná stavba je v sousedství nemovitostí žalobců, není pochyb o tom, že žalobci mohou být umístěním předmětné stavby dotčeni ve svých vlastnických právech, proto také byli účastníky územního řízení a jsou oprávněni podat správní žalobu a namítat, že napadeným rozhodnutím bylo zasaženo do jejich vlastnických práv.

Žalobní námitky soud posoudil takto:

Žalobní námitka, že územní rozhodnutí bylo vyhotoveno osobou, proti níž byla vznesena námitka podjatosti, o které nebylo v souladu se zákonem rozhodnuto, je důvodná. Žalobci spolu s dalšími účastníky územního řízení uplatnili dne 16.6.2011 námitku podjatosti v řízení o umístění stavby jak proti tajemníkovi Úřadu městské části Praha 4, tak i proti všem pracovníkům Úřadu městské části Praha 4. Na jejich námitku podjatosti vznesenou proti pracovníkům stavebního úřadu reagovala ing. E. K., pověřená vedením odboru stavebního, sdělením ze dne 15.7.2011, ve kterém uvedla, že jejich podání obsahující tvrzenou podjatost pracovníků stavebního úřadu je v daném případě podnětem, který prověřila z moci úřední vedoucí stavebního úřadu a dospěla k závěru, že nejsou splněny zákonem stanovené požadavky, které vyplývají z § 14 odst. 1 správního řádu pro to, že lze důvodně předpokládat, že by konkrétní úřední osoba byla podjata. Neexistují věrohodná a konkrétní tvrzení zakládající stav podjatosti. Následně dne 11.8.2011 vydal stavební úřad územní rozhodnutí. Sám žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvádí, že po posouzení této věci dospěl k závěru, že v otázce obecného tvrzení podjatosti všech úředních osob Úřadu městské

části Praha 4 mělo být postupováno ve smyslu § 15 odst. 2 správního řádu, neboť úřední osoba oprávněná k úkonům stavebního úřadu v daném řízení byla známa, a to ing. arch. L. F. Z § 14 odst. 1 správního řádu vyplývá, že nikoli každá úřední osoba, ale pouze úřední osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu, může být subjektem námítky podjatosti. Žalovaný považuje za relevantní postup vydání usnesení podle § 14 odst. 2 správního řádu. Poukazuje však na skutečnost, že vedoucí stavebního úřadu na námitku podjatosti bezprostředně sdělením reagovala, toto sdělení žalovaný považuje za věcně správné, leč formálně vadné. Domnívá se, že pouhý nedostatek formy, kdy na místo usnesení bylo vydáno sdělení, nemůže působit nezákonnost výsledku posouzení otázky podjatosti, ani nezákonnost přezkoumávaného rozhodnutí. S tímto závěrem žalovaného se soud nemůže ztotožnit. Pokud nebylo o vznesené námitce podjatosti řádně a v souladu se zákonem rozhodnuto, nepřísluší soudu posuzovat důvodnost či nedůvodnost námítky podjatosti a z tohoto pohledu hodnotit, zda došlo pouze k formálnímu pochybení. V daném případě se na vydání územního rozhodnutí podílela osoba, proti níž byla vznesena námitka podjatosti, o které nebylo rozhodnuto. Tato skutečnost představuje závažnou procesní vadu, která mohla mít vliv na zákonnost územního rozhodnutí.

Druhou žalobní námitkou žalobci namítají, že umístěná stavba není v souladu s územně plánovací dokumentací a poukazují na Změnu 1000 územního plánu, podle které se v případě daného území jedná o území stabilizované, které je tvořeno stávající souvislou zástavbou a stabilizovanou hmotovou strukturou, v němž územní plán nepředpokládá významný rozvoj. Dle přílohy č. 1 oddíl 8 odst. 3 je ve stabilizovaném území možné pouze zachování, dotvoření a rehabilitace stávající urbanistické struktury bez možnosti další rozsáhlé činnosti. Namítají, že předmětná stavba je novostavbou objemného a vysokého bytového domu, jedná se o rozsáhlou stavební činnost, která je dle výše uvedeného regulativu územního plánu nepřipustná.

K umístění předmětné stavby stavební úřad v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že je v souladu se závaznou částí schváleného územního plánu sídelního útvaru hl.m. Prahy, vyhláškou č. 32/1999 Sb., hl.m. Prahy, o závazné části územního plánu sídelního útvaru hl.m. Prahy, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „územní plán“), neboť plocha, na kterou je navrženo umístění stavby, se nachází v polyfunkčním území obytném „OV-všeobecně obytné“, určeném pro funkční využití stavbami pro bydlení a dále mimo jiné pro obchodní zařízení z celkovou plochou nepřevyšující 1500 m² prodejní plochy, s nímž je hlavní využití objektu pro bydlení v jeho převážné části v souladu, jako výjimečně přípustné funkční využití a využití částí plochy 1. NP bytového domu v objektu A a v objektu B pro obchodní zařízení s prodejní plochou 199 m² je se závaznou částí územního plánu v souladu.

K výjimečně přípustnému funkčnímu využití stavby pro bydlení bylo doloženo souhlasné stanovisko Městské části Praha 4 a nesouhlasné vyjádření Útvaru rozvoje hl.m. Prahy. Nesouhlasné vyjádření Útvaru rozvoje hl.m. Prahy posoudil stavební úřad jako námítky účastníka řízení a zamítl je. Útvar rozvoje hl.m. Prahy namítal, že záměr je novostavbou, měnící základní koncepci řešeného území, znamená téměř 100% zastavění. Doporučil snížit kapacitu objektu (počet nadzemních podlaží) vzhledem k návaznosti na okolní bytovou zástavbou na protější straně ulice Údolní. Z hlediska urbanistické struktury citlivě dotvořit území při nároží ulic. Požadoval doložit výpočet koeficientů zeleně a doložit výkres zeleně s rozlišením zeleně na rostlém terénu a konstrukci. Uvedl, že je nutné splnit podíl zeleně v místě obvyklý. Ve stabilizovaném území není stanovena místa využití; z hlediska limitů rozvoje je možné pouze zachování, dotvoření a rehabilitace stávající urbanistické struktury bez další rozsáhlé stavební činnosti. Útvar rozvoje hl.m. Prahy se

předloženým záměrem nesouhlasil a výjimečnou přípustnost v ploše OV, navýšení bytové funkce v uvedeném rozsahu neakceptoval. V projektové dokumentaci doporučil zohlednit uvedené připomínky.

Stavební úřad odůvodnil soulad umístění navržené stavby s územním plánem a zamítl i námitky Útvaru rozvoje hl.m. Prahy s obdobným odůvodněním, že navrhovaná stavba bytového domu z urbanistického i architektonického hlediska dotváří strukturu stávající zástavby v lokalitě kompozičně neuzavřená. Architektonickým ztvárněním hmoty objektu, jejím nepravidelným členěním v reakci na stávající zástavbu rodinných domů na severní straně ulice Údolní, stavba dotváří nároží v jihozápadním kvadrantu křižovatky Údolní a Vavřenova. Navazuje na stávající zástavbu výškových staveb, svým objemem i architektonickým řešením odpovídá charakteru okolní zástavby území. Plocha zeleně na pozemku stavby je sice podstatně menší, než u ostatních staveb v území, ale tato situace je způsobena atypickou polohou stavby v území.

Z rozhodnutí stavebního úřadu o umístění stavby vyplývá, že navrhovaná stavba je novostavbou bytového domu koncipovanou jako dva provozně i prostorově samostatné objekty A a B, propojené prostorově a konstrukčně krčkem v úrovni 3. – 5. NP a provozně propojené pouze v podzemní části stavby hromadných garáží. Objekt A bude mít 14 nadzemních podlaží, objekt B bude mít 5 nadzemních podlaží a hromadné garáže budou mít 2 podzemní podlaží uspořádaná vždy ve dvou výškových úrovních. Část plochy obou objektů v úrovni prvního nadzemního podlaží bude využita pro obchodní zařízení. Plocha pozemku stavby je 1388m² a plocha zeleně je 105,5m² (z toho převážná většina ploch zeleně je rovněž na stropní konstrukci nad 1. PP stavby).

Žalovaný správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí k odvolací námitce, kterou byl namítán nesoulad umísťované stavby z územně plánovací dokumentací uvedl, že pojem „rozsáhlá stavba“ v měřítku územního plánu odpovídá souboru staveb a vztahuje se k větším umísťovaným kapacitám. Tento pojem nelze aplikovat na jedinou budovu, byť by měla značnou výšku nebo nezvyklé půdorysné parametry. K námitce „nadměrnosti“ stavby žalovaný uvedl, že se jedná o stavbu, která se hmotově řadí k podobným výškovým stavbám v dané lokalitě a svou výškou nevybočuje. Navrhovaná stavba tedy pouze doplní lokalitu výškových budov. K odvolací námitce spočívající v tom, že některé závěry stavebního úřadu odvolatelé označili jako fráze (urbanisticky nedokončený prostor) a ustoupení posledních podlaží nepokládají za odpovídající reakci projektanta na sousední rodinnou zástavbu, žalovaný uvedl, že při posouzení věci je nezbytné odlišovat podstatu věci, tedy problém umístění další výškové stavby v lokalitě, což samo o sobě vyloučeno není, od dílčích otázek nepřilíhajícího odůvodnění územního rozhodnutí. Tvzení stavebního úřadu, že v lokalitě je zástavba kompozičně neuzavřená, lze bez opory v dalších argumentech stěží přijmout jako fakt. Rovněž tvrzení stavebního úřadu, že umísťovaná novostavba hmotovým uspořádáním reaguje na zástavbu rodinných domů, není věrohodné. Žalovaný konstatoval, že skutečností je, že umísťovaná stavba na protější rodinné domy nereaguje, stejně tak jako stávající čtveřice výškových budov, které doplňuje. Z hlediska objektivního posouzení však žalovaný konstatoval, že v mezích územního řízení nebyl zjištěn žádný důvod, který by deklarovanému záměru bránil. K odvolací námitce, že Útvar rozvoje hl.m. Prahy neodsouhlasil výjimečně přípustnou stavbu a naopak vydal záporné stanovisko, žalovaný uvedl, že v praxi se připouští, aby výjimečnou přípustnost stavby posoudil sám stavební úřad.

Dle názoru soudu stavební úřad posoudil soulad umístění navrhované stavby s územním plánem nedostatečně, když kromě obecných, ničím nepodložených tvrzení a frází,

keré odmítl i žalovaný správní orgán, poukazoval věcně v podstatě pouze na stávající výškové stavby v dané lokalitě, a to jen z hlediska jejich výšky a hmoty staveb. Odstupovými vzdálenostmi mezi stávajícími výškovými stavbami a odstupem umisťované stavby od stávající výškové stavby čp. 1174, srovnáním zastavěné plochy stávajícími výškovými stavbami ve vztahu k velikosti pozemků, na kterých jsou umístěny, a velikostí plochy zastavěné navrhovanou stavbou ve vztahu k pozemku, na kterém má být umístěna, se však stavební úřad nezabýval. Žalovaný sice připustil ne příliš zdařilé odůvodnění územního rozhodnutí, avšak bez bližšího odůvodnění konstatoval, že v mezích územního řízení nebyl zjištěn žádný důvod, který by deklarovanému záměru bránil. Žalobci brojí proti tvrzení žalovaného, že pojem „rozsáhlá stavba“ v měřítku územního plánu odpovídá souboru staveb a vztahuje se k větším umisťovaným kapacitám a nelze jej aplikovat na jedinou budovu. K tomu soud uvádí, že toto své tvrzení žalovaný nijak neodůvodnil. Navíc je sporné, zda navrhovaná novostavba bytového domu je skutečně stavbou jediné budovy, jestliže jde o umístění bytového domu koncipovaného jako dva provozně i prostorově samostatné objekty A a B, z nichž prý má 14 nadzemních podlaží a druhý 5 nadzemních podlaží. Povinností stavebního úřadu bylo posoudit, zda se při umístění stavby tohoto rozsahu jedná pouze o zachování, dotvoření a rehabilitaci stávající urbanistické struktury, a zda umisťovaná stavba svým rozsahem odpovídá kapacitě pozemku. Odůvodnění stavebního úřadu je v tomto směru nedostatečné a nepřesvědčivé. Žalovaný pak pochybil, když se spokojil s konstatováním, že se jedná o stavbu, která se hmotově řadí k podobným výškovým stavbám v dané lokalitě a svou výškou nevybočuje, aniž se jakkoliv vyjádřil k téměř 100% zastavění pozemku umisťovanou stavbou a k podstatnému snížení plochy zeleně na pozemku stavby.

Soud souhlasí se žalovaným, že výjimečnou přípustnost stavby mohl posoudit sám stavební úřad, jeho povinností však bylo, aby se s námitkami účastníků řízení včetně námitek Útvaru rozvoje hl.m. Prahy řádně vypořádal a své závěry přezkoumatelným způsobem odůvodnil. Této své povinnosti stavební úřad nedostál. Rozhodnutí stavebního úřadu o tom, že umístění stavby je v souladu s územně plánovací dokumentací je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tuto vadu neodstranil ani žalovaný správní orgán. Ve správním řízení nebylo prokázáno, že umístění předmětné stavby je v souladu s čl. 4 odst. 1 OTTP a že míra zastavění pozemku odpovídá urbanistickému a architektonickému charakteru prostředí a požadavkům na zachování pohody bydlení a zdravého životního prostředí.

Třetí žalobní námitkou žalobci namítají nesplnění odstupových vzdáleností dle čl. 8 odst. 2 OTTP vůči stavbě čp. 548 a čp. 554. Vzhledem k tomu, že ani jeden ze žalobců není vlastníkem výstavby čp. 548 a čp. 554, nemohou být žalobci případným nedodržením odstupových vzdáleností umisťované stavby od těchto staveb dotčeni ve svých vlastnických právech. Žalobcům nepřísluší hájit zájmy jiných účastníků územního řízení, kteří sami žalobu k soudu nepodali.

Ke čtvrté žalobní námitce, kterou žalobci namítají, že nejsou splněny obecné požadavky na vzájemné odstupy staveb (čl. 8 odst. 1 OTTP), soud uvádí, že tato námitka byla uplatněna ve správním řízení jako námitka odvolací. Žalovaný konstatoval, že nebyly zjištěny skutečnosti, které by byly v rozporu s čl. 8 odst. 1 OTTP, ač je nepochybné, že prostor mezi umisťovaným objektem B a domem čp. 1174, k.ú. Braník, je v porovnání s vazbami mezi okolní zástavbou menší. Nejedná se o výškové vybočení, neboť v blízkém okolí stavby se nacházejí čtyři výškově srovnatelné budovy. Žalovaný však přisvědčil tomu, že navrhovaný záměr je na hranici přijatelnosti, kdy blok A s „dodatkem“ B není bodovým, ani deskovým domem, není ani jiným jasně čitelným typem stavby, oproti jednoduše artikulované okolní zástavbě. Jedná se však o nepodstatné podrobnosti, které nejsou OTTP sledovány.

Žalobci namítají, že bez ohledu na poměry v místě, z hledisek urbanistických, architektonických a zachování pohody bydlení obecně, nemůže být přípustné, aby stavby bytových domů 14 NP (a výšce přes 40 m) a 5 NP (resp. též 14 NP) byly vzdáleny od sebe jen cca 7 m. Žalobci tvrdí, že žalovaný se s touto jejich konkrétní námitkou řádně nevypořádal. Soud musí tvrzení žalobců přisvědčit, neboť obecné konstatování, že nebyly zjištěny skutečnosti, které by byly v rozporu s požadavky uvedenými v ustanovení čl. 8 odst. 1 OTPP, skutečně nelze považovat za řádné a přezkoumatelné vypořádání odvolací námitky. Podstatné snížení odstupové vzdálenosti mezi budovami nepochybně patří mezi jednotlivé činitele ovlivňující pohodu bydlení (kvalitu prostředí).

Pátou žalobní námitkou žalobci namítají, že stavba nerespektuje charakter a strukturu okolní zástavby a požadavky na zachování pohody bydlení, kvality prostředí a hodnoty území, a že je navržena v rozporu s čl. 4 odst. 1, čl. 8 odst. 1, čl. 13 odst. 1 a čl. 22 odst. 1 OTPP a § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb.

Žalobci namítají, že umístěnou stavbou dojde k výraznému zásahu do daného území a ke změně dosavadního komfortu bydlení. Umístění stavby o navrhované výšce a hmotě do prostoru dosud nikoli takto intenzivně zastavěného naruší pohodu bydlení a způsobí zhoršení životních podmínek, zejména v domě čp. 1174, jakož i v rodinných domech na druhé straně ulice Údolní. Navrhovaná stavba svými rozměry, hmotou a architektonickým provedením nerespektuje stávající zástavbu sídliště na straně jedné a řady rodinných domů na straně druhé. Rozpor s citovanými ustanoveními OTPP tedy žalobci shledávají ve shodných skutečnostech, které namítali již ve druhé žalobní námitce, kterou tvrdili, že zamýšlená stavba není v souladu s územně plánovací dokumentací. Stavební úřad tak námitky týkající se rozporu s čl. 4 odst. 1 a čl. 13 odst. 1 OTPP odmítl se stejnou argumentací, s jakou odůvodňoval soulad umístěvané stavby s územním plánem, tj. tvrzením, že navrhovaná stavba vhodně reaguje na strukturu stávající zástavby, dotváří prostor křižovatky, a svým hmotovým uspořádáním reaguje na sousední zástavbu rodinných domů na severní straně ulice Údolní. Proto i soud odkazuje na své hodnocení první žalobní námitky, ve kterém dospěl k závěru, že rozhodnutí stavebního úřadu i následné rozhodnutí žalovaného jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Soud dodává, že nelze souhlasit s tvrzením žalovaného, že navrhovaná stavba vzhledem ke své poloze na nároží křižovatky ulic Údolní a Vavřenova nemůže dodržet plochu zeleně na pozemku stavby obvyklou u sousedních staveb pro bydlení. Je totiž zjevné, že důvodem nedodržení plochy zeleně na pozemku je celková hmota a rozměrnost navrhované stavby, kterou dochází prakticky k zastavění celého pozemku. Celková plocha pozemku stavby je 1388 m² a plocha zeleně je 105,4 m² (z toho téměř celá plocha zeleně je na konstrukci na 1. PP stavby).

Porušením čl. 8 odst. 1 OTPP se soud zabýval při vypořádání čtvrté žalobní námitky.

K tvrzenému porušení čl. 22 odst. 1 OTPP, žalobci konkrétně a srozumitelně neuvádějí, v čem porušení spatřují, což znemožňuje soudní přezkum.

Námitka, že stavba je navržena v rozporu s § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., není důvodná, neboť tato vyhláška skutečně nemá na území hl.m. Prahy platnost. Na území hl.m. Prahy platí vyhláška č. 26/1999 Sb. hl.m. Prahy (OTPP), která byla vydána Radou zastupitelstva hlavního města k provedení § 143 odst. 4 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu. V účinném stavebním zákoně č. 183/2006 Sb. dává zmocnění k jejímu vydání § 194 písm. e), když uvádí, že „hlavní město Praha stanoví nařízením

vydaným v přenesené působnosti obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze“. Předmět úpravy a rozsah platnosti je pak patrný z čl. 1 a čl. 2 OTPP.

V šesté žalobní námitce žalobci tvrdí, že do území již nadlimitně hlukem zatíženého nelze umístit další zdroj hluku. Zvýšením hluku v dané lokalitě dojde k narušení životního prostředí a pohody bydlení. Namítají, že žalovaný v této souvislosti pouze bez dalšího odkázal na stanovisko Hygienické stanice hl.m. Prahy ze dne 7.1.2013 (nesprávně uvedeno 2012) a na vyjádření ministerstva zdravotnictví ze dne 8.4.2013. Namítají formální nedostatky při vydání těchto stanovisek a z věcného hlediska namítají, že jen těžko může obstát tvrzení, že realizací navrhovaného záměru nedojde k nárůstu hluku v okolí stavby. Tvrdí, že uvedeného rozporu si bylo ministerstvo zdravotnictví patrně vědomo, neboť se snažilo navýšit hlukové limity tvrzením, že se jedná „o dostavbu centra obce (místní části)“, což by umožnilo použít korekci dle přílohy čl. 3 část A poznámka č. 4 Nařízení vlády č. 272/2011 Sb. pro starou hlukovou zátěž. V daném případě se však nejedná o umístění „dostavby center obcí a jejich historických částí“. I kdyby bylo uvažováno jen centrum Městské části Praha 4, toto se nachází kolem Náměstí Bratří Synků, nejvýše by bylo možno též uvažovat o okolí Budějovické ulice, nepochybně se však nenachází v okrajové části sídliště Novodvorská, v lokalitě obklopené rodinnými domy. Uvedeným se přitom žalovaný věcně nezabýval, a to na základě svého nesprávného právního názoru, že se nebude zabývat námitkami, týkajícími se odborných závěrů dotčených orgánů.

Soud musí nejprve přisvědčit žalobcům, že vyjádření Ministerstva zdravotnictví ze dne 8.4.2013 není úkonem správního orgánu podle § 149 odst. 4 správního řádu, kterým by Ministerstvo zdravotnictví potvrdilo závazné stanovisko Hygienické stanice hl.m. Prahy ze dne 7.1.2013. Ministerstvo zdravotnictví ve svém vyjádření z 8.4.2013 uvádí, že žádost žalovaného o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska Hygienické stanice hl.m. Prahy ze dne 7.1.2013 vzalo jako podnět k provedení přezkumného řízení podle § 94 odst. 1 správního řádu a svoje vyjádření uzavírá tím, že nebyly shledány důvody pro zahájení přezkumného řízení a že závazné stanovisko Hygienické stanice hl.m. Prahy ze dne 7.1.2013 zůstává beze změny. S tímto výsledkem zmateného a procesně vadného postupu se neměl žalovaný spokojit jako s dostatečným podkladem pro své rozhodnutí.

Soud souhlasí s tvrzením žalovaného, že mu nepřísluší hodnotit odborné závěry dotčených orgánů veřejné správy, to by skutečně popíralo samotný smysl závazných stanovisek. Správní orgán, který vede řízení, je však oprávněn a také povinen, zabývat se úplností, určitostí a srozumitelností závazného stanoviska, jakož i tím, zda se správní orgán příslušný k vydání závazného stanoviska nedopustil zjevného skutkového nebo právního pochybení.

Žalovaný se proto měl vypořádat s námitkami žalobců, že dotčené orgány státní správy vycházely z chybného předpokladu možnosti použití korekce pro starou hlukovou zátěž s odůvodněním, že se v daném případě jedná o dostavbu centra obce (místní části). Správnost tohoto předpokladu není odborným posouzením dotčeného orgánu státní správy a bylo povinností stavebního úřadu a žalovaného zjistit a odůvodnit, zda tento předpoklad, to je, že se jedná o dostavbu centra obce, ze kterého dotčené orgány státní správy vycházely, je správný.

Sedmou žalobní námitkou žalobci namítají, že dokumentace pro umístění stavby je nedostatečná. Uvádějí, že v dokumentaci nejsou okótovány vzdálenosti od okolních staveb,

zejména od stavby domu čp. 1174, ani od rodinných domů na druhé straně Údolní a není z ní tedy možno plně posoudit vliv navrhované stavby na okolní zástavbu.

Námitku o nedostatečném okótování dokumentace pro územní řízení soud neshledal důvodnou. To ovšem nic nemění na závěru soudu o nedostatečném posouzení vlivu navrhované stavby na dům čp. 1174, což soud konstatoval při vypořádání čtvrté žalobní námítky.

Soud závěrem konstatuje, že z důvodů shora uvedených nesdílí názor osoby na řízení zúčastněné, že v územním řízení bylo prokázáno, že záměr je v souladu se všemi zákonnými předpoklady pro jeho umístění. Vedle nezákonného vypořádání námítky podjatosti a nedostatků závazného stanoviska dotčených správních orgánů ohledně splnění hygienických limitů hluku v chráněném venkovním prostoru navrhované stavby je důvodem zrušení žalobou napadeného rozhodnutí právě nedostatečné odůvodnění rozhodnutí správních orgánů. Společným jmenovatelem většiny vzájemně se překrývajících žalobních námitek je rozsah umísťované stavby, její „nadměrnost“ a její odstupová vzdálenost od domu čp. 1174. Dle názoru soudu ve správním řízení nebylo dostatečně zjištěno a prokázáno, že navrhovaná stavba zachovává a dotváří stávající urbanistickou strukturu daného území, odpovídá svým rozsahem kapacitě pozemku a nenarušuje pohodu bydlení v dané lokalitě.

Na základě všech shora uvedených skutečností zrušil soud napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.) a pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.) a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobci, kteří měli ve věci úspěch, mají právo na náhradu nákladů řízení vůči neúspěšnému žalovanému. Náklady, které žalobcům v řízení vznikly, spočívají v soudních poplatcích zaplacených z podané žaloby a návrhů na přiznání odkladného účinku žalobě v celkové výši 8 000,- Kč (2 x 3 000 + 2 x 1 000), dále v odměně advokáta za poskytnuté úkony právní služby po 3 100,- Kč (která se snižuje o 20 % ve smyslu § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu) a v náhradě hotových výdajů vynaložených v souvislosti s těmito úkony. Právní zástupce poskytl žalobcům tři úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu – převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, replika; odměna za zastoupení dvou žalobců tak činí celkem 14 880,- Kč (3 x 2 480 + 3 x 2 480), k tomu je třeba připočíst náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu za tři úkony právní služby ve výši 900,- Kč (3 x 300). Advokát žalobců je plátcem daně z přidané hodnoty, a odměna se tak zvyšuje o částku 3 313,80,- Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů; odměna advokáta tak činí 19 093,80,- Kč (14 880 + 900 + 3 313,80). Úhrnem tak žalobcům na nákladech řízení náleží 27 093,80,- Kč (19 013,80 + 8 000).

Náklady vzniklé v souvislosti s plněním soudem uložené povinnosti zúčastněným osobám v řízení nevznikly a důvody hodné zvláštního zřetele soud neshledal, z tohoto důvodu soud osobám zúčastněným na řízení právo na náhradu nákladů řízení v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u

Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. ledna 2016

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková